

Carol Drinkwater

Een zomer in de Provence

Vertaald uit het Engels door Saskia Peterzon-Kotte

A.W. Bruna Uitgevers

Eind juni 1976, het westen van Engeland

De regen was een miezerig zomerniemendalletje, eerder vochtige mist dan een stortbui. Maar op een of andere manier vatte die post in haar binnenste en drong door tot in haar botten. Ze huiverde, ze had het koud en ze had honger, en ze stond op het punt het ergste te doen wat ze zich kon voorstellen. Ze zou haar dierbaarste bezit opgeven.

Het was laat op de avond, maar de dagen waren lang. Lang en licht. Midzomer. De jonge vrouw was verplicht te wachten. Geen kleingeld over, zelfs niet voor een pakje sigaretten, terwijl ze hunkerde naar een peuk. Ze had wat rondgehangen in het dorp, in een Wimpy-snackbar gezeten en urenlang naar de klok gekeken met één kop koude thee waarmee ze de tijd rekte, en een flesje opgewarmde melk om de baby te voeden, tot de duisternis inzette. Daarna was ze de regen in gelopen, die weer was begonnen en onderweg heviger werd, terwijl ze zich naar haar bestemming haastte, zo'n vijf kilometer buiten het centrum van het kleine marktstadje, naar de katholieke kerk.

Daar hing ze wat rond bij de ingang van het kerkhof, waar ze nerveus heen en weer liep en over het vochtige puntje van haar neus wreef, haar voeten stampte en haar moed bij elkaar raapte. Haar adrenaline pompte. Dit was zo riskant. Stel dat iemand haar zag als ze het stenen pad naar de kerk op rende, en als iemand of iets de aandacht op haar aanwezigheid ves-

tigde? Ze droeg een propvolle tas op haar rug – met al haar wereldse bezittingen – en de baby in haar armen. Hij zat onder haar winterjas, dicht tegen haar boezem gedrukt. Ze droeg die jas omdat er geen plek meer was om hem in te pakken, en als ze het dorp ontvluchtte, moest ze hem meenemen.

Ze had zich voorgenomen dat er geen tranen zouden zijn, geen emoties. Al haar gevoelens waren uit haar gesijpeld, en ze was vastbesloten. Dit moest gebeuren. Er was geen andere keus, geen alternatieve oplossing.

De laatste rododendrons aan weerszijden van het pad stonden nog in bloei. Grote, dikke vuurrode bloemen, zo groot als veerpluimen, met bruiner wordende randjes. Ze was dol op die bloemen. Ze leken gul en aardig, en het gebladerte bood haar wat dekking terwijl ze voortstropelde. Het huis van de pastoor was weggestopt achter de kerk, die op een klein kerkhof stond met vele rijen oude grafzerken, waarvan de meeste waren omgevallen. In de verte stond, op hetzelfde terrein maar buiten het zicht van waar ze nu stond, het klooster. Dat diende als weeshuis.

Een smal paadje verbond de kerk met de pastorie. Toen ze bij de kerk kwam, schoot ze snel langs de grote poortdeuren, die stevig dicht en vergrendeld waren, en drukte zich dicht tegen de stenen muur aan. Ze wierp een snelle blik om zich heen om zich ervan te verzekeren dat er niemand in de buurt was die haar kon herkennen. Toen liep ze om het heiligdom heen in de richting van het huis van de pastoor. Achter een van de ramen op de benedenverdieping brandde licht. Zijn zitkamer? Ze had geen idee. Ze was geen vaste kerkganger. Ze zou niet weten wat de dagelijkse routine van de pastoor was. Hij zou wel vroeg opstaan voor de ochtendmis, nam ze aan. Ze rekende erop dat – in het ergste geval – haar zoon dan zou worden gevonden. Maar ze hoopte vurig dat de pastoor de deurbel zou horen en het jongetje vanavond al zou vinden.

Ze schrok van een geluid. Een stem. Twee stemmen. Allebei

mannen. Ze stapte snel van het pad af en drukte zich tussen de donkergroene bladeren van de struiken. Iemand bij de voordeur. Een lichtbundel uit een hal. Een vriend of parochiaan die wegging? Met die mogelijkheid had ze geen rekening gehouden. Dom, dom. Haar hart klopte snel. In haar keel. De regen kletterde op haar schouders. Het kind, zorgwekkend klam, moest worden verschoond. Hij werd onrustig. Ze kon het niet langer uitstellen. Dit moest gebeuren. Zo snel mogelijk.

Een man met een slappe vilthoed op kwam de voordeur uit en ze zag de schaduw van de pastoor toen die zijn bezoeker vriendelijk goedenavond wenste, het buitenlicht uitknipte en de deur weer dichtdeed terwijl hij zelf binnen bleef. De bezoeker liep fluitend over het pad en passeerde haar zonder haar aanwezigheid op te merken.

Ze hield haar adem in, moest hoognodig plassen en was doodsbang dat de baby zou gaan huilen.

Heimelijk, toen de onbekende helemaal uit zicht was, sloop ze tussen de struiken uit en kwam bij de voordeur. Ze tilde het jongetje op, dat bescheiden kleertjes droeg en gehuld was in een sjofele wollen deken. De tranen stroomden over haar wangen toen ze hem onder het afdak op de stoep legde, zo dicht bij de deur dat hij niet in de regen lag. Haar handgeschreven briefje, een paar onbeduidende woorden, zat weggestopt in het vestje van de baby. Ze was niet zo vaardig met taal, maar hoopte dat de woorden die ze had opgeschreven niet waren uitgelopen, vervaagd door de regen. 'Dag klein schatje van me,' fluisterde ze. 'Ik wens je het allermooiste leven toe.'

Het kleine jongetje trappelde met zijn beentjes en begon te dreinen. Zonder nog naar hem te kijken zette ze haar vinger op de bel, drukte er hard op en ging er als een speer vandoor, uit het zicht, zonder te wachten tot de pastoor zou opendoen.

De huishoudelijke hulp, een vrouw van middelbare leeftijd, was verbaasd dat ze niemand zag en stapte vanaf de veranda op het grind, waar ze om zich heen keek. Ze haalde haar schouders op en huiverde terwijl ze zich in de regen omdraaide. Op dat moment zag ze het levende bundeltje dat voor haar voeten bij de deur lag. 'Alle heiligen nog aan toe, wat is dit nou?'

1

Heden, Zuid-Frankrijk

Celia Grey poetste haar tanden en luisterde naar de radio. Het was tien over zes en op deze ochtend in augustus kwam de zon op in Zuid-Frankrijk. Slechts gehuld in een handdoek boog ze zich over de wasbak in de onlangs geïnstalleerde doucheruimte beneden bij het zwembad. Ze had de kraan uitgedraaid om water te besparen. De tandpasta droop omhoog en veranderde door de hitte in een dunne vloeistof. Bloedheet, op dit tijdstip al. En het werd alleen maar erger.

‘Warm, warmer, heet.’ Celia gorgelde en spuwde.

‘Aan de kust loopt de temperatuur vandaag op tot vijfendertig graden,’ waarschuwde de mannenstem op de radio.

‘Elk jaar *plus en plus chaud*,’ mompelde Celia. Ze praatte altijd in zichzelf als ze gestrest was of het superdruk had.

Door het gebrek aan regen – er was sinds begin april geen druppel meer gevallen – droogde de aarde in hun wijngaarden uit. Overal op het land ontstonden scheuren. En dat had weer tot gevolg dat hun irrigatiesystemen zwaarder werden belast. Bovendien dreigde er een vroege druivenoogst. Wat een hoop uitdagingen. Ze had genoeg op haar bordje.

Maar eerst kwam nu het grote feest dat Dominic en zij aan het organiseren waren.

Drukkend hete dagen en nachten kwamen eraan, om een huis vol gasten te verwelkomen die de komende paar dagen zouden arriveren. Alle slaapkamerramen zouden worden

opengegooid, zodat ze konden uitkijken op de heldere donkerblauwe lucht, bezaaid met sterren. Hun grote oude landhuis – bij de locals bekend als *le château*, al leek het helemaal niet op een kasteel behalve dan dat het van steen was – was nooit voorzien geweest van airconditioning. De meeste kamers hadden niet eens dubbel glas. Dat hadden Celia en haar man Dominic nooit echt een punt gevonden. De dikke stenen muren van het gebouw kweten zich behoorlijk efficiënt van hun taak en hielden de binnenruimten koel in de zomermaanden en knus warm in de winter.

De gasten die naar hun ophanden zijnde huisparty kwamen, mochten gebruikmaken van het zwembad, erin duiken, de hitte verdrijven, en lekker op de ligbedden op het terras luieren tussen de cocktails en de lange lome lunches in. Niet slecht, toch? Ze deed haar ogen dicht en stelde zich voor hoe het zou zijn, terwijl ze haar mond droogdepte met een washandje. Ze spoelde haar tandenborstel af en zette hem weer in het glas, keek op en keek naar zichzelf in de spiegel, waarna ze haar hand naar de kraaienpootjes rondom haar groen-gouden ogen bracht. Ze slaakte een diepe zucht. O, ze was oud en werd steeds ouder, maar ze was zo zenuwachtig als een meisje voor haar eerste schoolfeest. Een golf van opwinding bracht een glimlach op haar sproetengezicht. De aankomende feestelijkheden beloofden dagen vol vriendschap en vrolijkheid. Vrienden, bekenden, collega's, van wie ze velen niet meer had gezien sinds die vreselijke pandemie en die allemaal zouden genieten van overdadige maaltijden. Dierbaren en burens die bijeenkwamen om te vieren wat Dominic en zij hier op het landgoed hadden bereikt, het succes dat ze hadden weten te maken van het bloeiende wijnbedrijf van haar overleden vader.

Tien jaar. Het was een veelbelovende mijlpaal.

Tegen alle verwachtingen in.

Ze liet de handdoek die ze om zich heen had geslagen op de

tegelvloer vallen, schoof hem met haar teen opzij, wurmde zich in een van de badpakken die aan haakjes in de wasruimte hingen en rende met haar armen om haar tengere lijf geslagen naar de stenen tegels rondom het zwembad. Drie treetjes omlaag en ze lag in het water, drijvend op haar rug, met uitgestrekte armen, terwijl ze de heerlijke geuren van de vorderende zomerochtend opsnoof. In de verte, voorbij de terrassen, zweefden zachte accordeonnoten haar kant op. Celia glimlachte. De oude Henri was in de moestuin eieren aan het rapen en speelde chansons voor zijn kippen.

Ze draaide zich op haar buik, trappelde hard en begon te zwemmen. Heen en weer, het ene baantje borstcrawl na het andere, en intussen liet ze haar gezicht verwarmen door de gouden zonsopkomst, de stralen die tussen de takken van de parasoldennen en de cipressen heen piepten. Die bomen groeiden al meer dan een eeuw op de glooiende helling rondom het royale zwembad.

Celia zag het ene beeld na het andere voor haar geestesoog. To-dolijstjes voor het feest.

Haar vroege zwemsessies – terwijl Dominic in de bibliotheek op de bovenste verdieping achter zijn bureau zat te schrijven en hun ploegje medewerkers zich opmaakte voor de drukke dag die voor hen lag – behoorden tot de pleziertjes die Celia angstvallig bewaakte. Dit eenzame tijdstip bood haar de rust en de stilte om na te denken over haar beslissingen. In de loop van de afgelopen tien jaar was ze zo'n piekeeraar geworden. Zwemmen schiep orde in haar chaotische gedachten en gaf haar de kans om haar schema voor de komende dagen op te stellen. Er stond veel op het spel. Het feest was net zozeer een zakelijke aangelegenheid als een leuke gebeurtenis. Ze kon zich geen tegenslagen veroorloven.

Gedoucht en aangekleed, met haar vochtige voeten in gestreepte espadrilles gestoken, haastte Celia zich via de stenen

trap weer naar boven, naar de achterkant van het huis. Henri, hun trouwe tuinier – die de pensioengerechtigde leeftijd al ruimschoots was gepasseerd, maar daar wilde hij niks van horen en trouwens, wie zou hem moeten vervangen? – was in een slakkentempo onderweg naar de keuken. Zijn strohoed hield hij ondersteboven in zijn handen. Zoals elke ochtend. Eieren waren zijn vrachtje, de beste kakelverse van zijn legkippen. Omdat Henri weduwnaar was en alleen woonde, kwam het grootste deel van zijn ochtendbuit in de keuken van het grote huis terecht.

Daisy, de oude collie van Celia en Dominic, stond bovenaan de trap te wachten en kwispelde opgetogen, alsof ze haar baasje al in geen dagen had gezien. Celia gaf haar een kus op haar kop en stak haar arm omhoog om Henri te begroeten. ‘Bonjour Henri! Hoeveel zijn het er vanochtend?’ vroeg ze in haar vrijwel onberispelijke Frans.

‘Elf.’ Hij grijnsde.

‘Geweldig. Merci. Laten we hopen dat de dames er ruim voldoende produceren voor het weekend. Er gaat niks boven verse eieren voor het ontbijt van onze gasten.’

De hond spitste haar oren. Met haar kop omhoog draafde ze achter Celia aan. Samen kwamen ze bij de tafel onder de Magnolia *grandiflora*, waar Dominic met een kop koffie in zijn hand de krant zat te lezen. Daisy liet zich bij de voeten van haar baasje op de grond vallen en hijgde tevreden. Hoe druk ze het ook hadden, Celia en Dominic vonden het belangrijk om samen te ontbijten. ’s Zomers aten ze aan een van de buitentafels. Op de koudere dagen werd *le petit déjeuner* in de serre geserveerd.

Celia hechtte waarde aan die dierbare momenten in elkaars gezelschap, al hoefde ze zelf niet zo nodig veel te eten voor het middaguur, vooral niet als het zo warm was. Ook al had ze gesport, haar eetlust was nog niet gewekt, terwijl Dominic genoot van een stevig maal om zijn dag te beginnen: eieren

van Henri's kippen – gekookt of gepocheerd – en toast met zelfgemaakte jam en vers fruit. In het seizoen plukten Celia en Henri het fruit uit de moestuin. De jams en compotes werden op het landgoed gemaakt door Magali, die het huishouden en de keuken bestierde.

Celia gaf Dominic een kus op zijn voorhoofd en ging naast hem zitten. Hij legde zijn krant op een van de lege stoelen, schonk zijn vrouw wat zwarte koffie in, zonder suiker, en besmeerde twee sneetjes geroosterd brood met boter, in afwachting van de eieren die Magali nu elk moment kon komen brengen. Celia dronk haar koffie en plukte wat aan een croissant, terwijl ze kletsten over de dringende zaken die op het landgoed geregeld moesten worden, en over hun plannen voor de dag. Dominic was van plan om tot lunchtijd te gaan schrijven, zei hij. Hij zat midden in een scène en die wilde hij afmaken. 'Niet storen, graag. En jij?'

'Ik rij na het ontbijt naar de luchthaven.'

'Echt? Wie komt er al zo vroeg in de week?' Dominic frontte zijn voorhoofd.

Als een van hen vergeetachtig was, durfde Celia te zweren dat hij het was.

'Dat heb ik toch gezegd, lieverd. Thomas en Sean.'

'Wie?'

'Onze nieuwe vrijwilligers.'

Celia ging twee jonge mannen ophalen, allebei onbekenden, die een paar weken bij hen zouden verblijven tijdens de tweede helft van de zomer.

'Weet je iets over die jongens?' had Dominic geïnformeerd toen ze haar plan voor het eerst had aangekondigd. 'Ik bedoel, hebben ze referenties of hebben vrienden een goed woordje voor ze gedaan?'

'Nee, helaas niet.'

'Vrienden van vrienden dan?'

‘Zelfs dat niet, lieverd. Ik heb ze gevonden op zo’n website voor tijdelijke hulpkrachten.’

‘Wat... Een soort datingapp?’

‘Een internetdingetje waar “het gastbedrijf”, dat zijn wij dus, kost en inwoning biedt in ruil voor werkervaring. Het idee is dat zij op het land helpen en wij zorgen voor eten en een slaapplek, zonder dat er geld aan te pas komt.’

‘Jezusmina, Ceely, ik hoop dat dat verstandig is. Er staat een hoop op het spel als het allemaal misgaat, schat.’

‘Claude stelde het voor. Hij heeft extra hulp nodig, Dom. Het is tegenwoordig heel gewoon, zei hij, vooral in boerenfamiliebedrijven. Trek niet zo’n gezicht. Het gaat vast van een leien dakje, dat zul je zien. Laten we positief blijven.’

Dominic was niet overtuigd. Celia had de irritante gewoonte om iedere onbekende die haar pad kruiste zomaar uit te nodigen. Ze dacht zelden goed na over haar aanbod, maar in dit geval had hij besloten zijn oordeel op te schorten tot hij de jonge mannen had ontmoet en aan het werk had gezien.

‘Zo heb jij tijd genoeg om je op je nieuwe toneelstuk te concentreren en kan ik verder met al het andere, en dan vooral de voorbereidingen voor het feest. En die arme Claude...’

‘Wat is er met Claude?’

‘Die heeft moeite met het onderhouden van de wijngaarden nu er niemand is om hem een handje te helpen.’

Dominic krabde zich op zijn voorhoofd. Hij was prikkelbaar door het nieuws van de komst van die twee. Het was hem volledig ontschoten dat er vandaag een stel onbekenden zouden invliegen.

‘Waar blijven mijn eieren? Verdomme, als dit misgaat, Ceely, ben ik degene die kan opdraven om de problemen op te lossen. Niet Claude, maar ik, en ik heb al genoeg op mijn bordje.’ Waaronder nieuwe plannen die hij in zijn hoofd had en waar hij het nog niet met Celia over had gehad.

Celia en Dominic hadden een behoorlijk comfortabel leven, maar hielden de kosten in de gaten, net zoals iedereen. Covid had een kogel door het hart van hun inkomsten gejaagd. Ze waren allebei rond de zeventig. Ze werkten allebei nog, zowel omdat ze dat leuk vonden als vanwege het geld. Dominic was scriptschrijver: in coronatijd waren overal de theaters gesloten geweest, en geen voorstellingen betekende geen royalty's. Celia was in haar jongere jaren een bekende acteur geweest, maar zoals voor alle vrouwen gold, waren de rollen schaarser geworden naarmate ze ouder was geworden. Tegenwoordig bleef de telefoon stil en kreeg ze geen aanbiedingen meer. Dus nu stak ze haar energie in hun wijnbedrijf, het landgoed dat ze van haar ouders had geërfd.

Twaalf jaar eerder had Dominic een toneelstuk geschreven met een hoofdrol voor een vrouwelijke acteur van in de vijftig. *Journey to Starlight* was ontstaan als vehikel voor zijn vrouw Celia. En het was een heerlijk leuke rol geweest. Jammer genoeg was het stuk afgebrand door de recensenten en was de productie beëindigd nog voordat die Londen had bereikt.

In artistiek opzicht was het een bittere teleurstelling geweest, en een publiekelijke vernedering voor Celia. In financieel opzicht was het voor hen allebei een vreselijke klap geweest. In zijn hele roemrijke carrière was *Journey to Starlight* Dominics enige flop gebleven. Op sombere momenten piekerde Celia er nog steeds over dat ze haar man had laten vallen, dat het stuk misschien wel een succes was geworden als een andere acteur die rol had gespeeld. De hele onderneming had hun al hun spaargeld gekost, tot op de laatste cent. De schulden hadden haar heel wat slapeloze nachten bezorgd. Verhoogde rente en bankkosten hadden de nachtmerrie nog groter gemaakt. Celia was doodsbang geweest. Hoe moesten ze dat allemaal afbetalen? Om de schuldeisers tevreden te stellen hadden Dominic en zij uiteindelijk hun huis verkocht,

een elegante maisonnette met twee slaapkamers in Primrose Hill waar Celia dol op was geweest.

Ze hadden zo ongeveer niks meer over en hadden hun resterende bezittingen in hun enige voertuig gepropt, Celia's oude Volkswagen-cabrio, en waren op weg gegaan naar Zuid-Frankrijk, naar Les Roches du Soleil, het overwoekerde, vervallen landhuis met wijngaard dat van haar ouders was geweest. Het was bedoeld geweest als tijdelijke oplossing.

Om uiteenlopende redenen hadden ze het nooit meer over dat hoofdstuk in hun leven. Celia had het weggestopt. Een donkere, pijnlijke periode in wat een moeizaam huwelijk was geworden.

Magali kwam met de eieren. 'Bonjour Celia. Dominic, ik heb een omelet voor je gemaakt.' Ze zette het bord voor hem neer. 'Kaas met tomaat. We hebben een hele berg tomaten en er moeten nog kilo's worden geplukt. Ze rijpen te snel met deze hitte. Ik heb Henri gevraagd om de rest voorlopig aan de struiken te laten. Ik heb geen plek meer om ze op te bergen met alle extra voorraden voor aanstaand weekend, en ik heb geen tijd om chutney te maken voorafgaand aan de feestelijkheden.'

'Magali, wil je alsjeblieft wat eieren voor me pakken om naar het huisje te brengen voor de mensen die zo komen?'

Magali knikte. 'Ik vraag wel aan Henri of die ze erheen wil brengen terwijl jij naar de luchthaven gaat.'

'Heel goed idee, dank je wel.'

'Dit ruikt heerlijk, Mags, merci.' Bij het zien van het ontbijt zakte Dominics ergernis. Hij pakte vrolijk zijn mes en vork.

Celia keek naar hem. Hij was tevreden met het leven hier. De elementen, de gewoonten van de Provence. Hij was een andere man dan de Dominic van tien jaar geleden. Getransformeerd. Toen ze het Kanaal waren overgestoken met de schamele bezittingen die ze nog overhadden, hadden ze nauwelijks gepraat. Het was kantje boord geweest met hun huwelijk en hun toekomst.

Celia onderdrukte de bittere herinneringen en richtte haar aandacht op het uitzicht. Dit mooie achttiende-eeuwse landhuis, omringd door hectares wijngaarden, was gevestigd in de glooiende omgeving van de Esterel. Het terrein liep helemaal naar rode kliffen die uitkeken over zee. Celia had de erfenis van haar ouders altijd gezien als het beste wat haar ooit was overkomen, en het had allerlei overlappend hartzeer geheeld. Hoe vaak had ze hen in stilte bedankt voor dit gulle, goed getimedede geschenk, voor haar geluk? Het was haar redding geweest.

Ze vond nog steeds dat het mislukken van het toneelstuk veel erger voor haar was geweest dan voor Dominic, die was blijven schrijven en nog steeds een afzetmarkt voor zijn werk vond. Het was voor een acteur veel moeilijker om haar carrière nieuw leven in te blazen, en vooral op zo'n afstand van de kern van de theateractiviteiten. Natuurlijk had Celia ervoor kunnen kiezen om het landgoed te verkopen: het was getaxeerd op een aanzienlijk hogere prijs dan hun optrekje in Primrose Hill. Dan hadden ze al hun schulden kunnen afbetalen, geld in handen gehad en hun huis in Londen kunnen houden. Dominic had die optie voorgesteld en geprobeerd haar over te halen, maar Celia had geweigerd. Ze moest er niet aan denken om haar vaders nalatenschap en zijn levensdroom te verkwanselen. 'Ik kan het landgoed niet verkopen. Ik ga naar Frankrijk. In elk geval een tijdje. Ga je mee?'

'Naar Frankrijk?'

'Alleen maar totdat...'. Totdat wat, wanneer, dat wist ze niet precies.

'Totdat we weer overeind zijn gekrabbeld,' had Dominic geopperd.

Ze hadden geen permanente regeling voor ogen gehad. Niks uitgestippeld, behalve dan dat ze ervoor moesten zorgen dat hun leven in minder troebel water belandde.

Tegen alle verwachtingen in waren Celia en Dominic her-

steld van hun flop en de spanning en pijn die daardoor waren veroorzaakt in hun huwelijk. Ze hadden zich aangepast. De Londense huizenmarkt was gunstig geweest. Hun huis in Primrose Hill was voor een mooi bedrag verkocht, al hun schulden waren netjes afbetaald en het beetje geld dat overbleef – niet meer dan een paar duizend pond – was omgezet in euro's en overgemaakt naar Frankrijk.

Het wijnproductiebedrijf was in verval geraakt en had schulden opgebouwd doordat Celia's vader in zijn laatste jaren als weduwnaar een kwakkelende gezondheid had gehad. Er was een enorme hoeveelheid zware, fysieke arbeid voor nodig geweest, en een nieuwe visie met moderne strategieën om het de eenentwintigste eeuw in te slepen.

Dominic en zij hadden zich allebei afgevraagd of ze wel het uithoudingsvermogen en de middelen hadden om het vak te leren en het dan ook nog vol te houden. Ze waren geen landbouwkundigen, ze waren theater- en televisiemensen die pech hadden gehad. Deze wijngaard was bedoeld geweest als tijdelijk toevluchtsoord, een plek waar ze buiten de openbaarheid stilletjes hun wonden konden likken in een mooie, zij het ietwat sjofele schuilplaats.

Totdat Dominic iets had ervaren wat hij later lacherig zijn Agrarische Openbaring noemde. Zijn flits van inzicht. 'Celia, en als we nou eens hier blijven?'

'Meen je dat nou?'

'Ja, laten we dat doen! Laten we ervoor gaan!' riep hij uit nadat ze het papierwerk en de Excel-sheets grondig hadden bestudeerd, na maanden van gesprekken met bankiers, agronomen, de notaris, naburige boeren, wijnmakers en advocaten, en nadat ze wekenlang door de heuvels hadden gewandeld, fitter waren geworden en langzaamaan dol waren geworden op de vroege ochtenden en de frisse, milde lucht en intussen elke centimeter van de akkers en wijngaarden op Celia's geërfde landgoed hadden leren kennen. Een schitte-

rend stuk grond, hier en daar hard en rotsachtig, en ze had het geluk dat het nu van haar was. Van hen. Rijen en rijen van kale, bruine scheuten die omhoogstaken uit de rode aarde.

En toen kwamen de eerste lentedagen en begonnen de knoppen uit te komen. In de aanloop naar april ontvouwdde de bladeren zich tot een licht, helder groen.

‘Je zult het niet geloven, Ceely, maar op sommige dagen zou ik zweren dat ik die planten hoor ademen. Als de wind erdoorheen fluit en door die tere scheuten ritselt, lijkt het of ze zingen.’

Celia was met stomheid geslagen en stond te kijken van Dominics opgetogenheid. Het was net of hij opnieuw was afgesteld en een verjongingskuur had ondergaan.

Tijdens de warme dagen aan het begin van de zomer, toen de vogels zongen en de lucht weids en felblauw was, verschenen de clusters van vruchtjes: piepkleine groene kraaltjes die tevoorschijn piepten.

‘*Inflorescences...* Bloeiwijzen, wat een prachtwoord, en wat een betoverend gezicht.’

Dikke trosjes minidruiven, een wonder van de natuur, een belofte voorafgaand aan de hete, droge dagen als de wind gelselde en de aarde verschrompelde tot stoffige kluiten. Zelfs dan werden de struiken zwaar van de trossen sappige blauwe druiven.

‘O god, kijk die beauty’s nou toch eens!’ zei Dominic jubelend.

Hij was een ander mens geworden. Moet je hem zien, dacht Celia vol verwondering. Hij is als herboren. Ze deed haar ogen dicht en er ging een warme, nog aarzelende golf van geluk door haar heen, waardoor ze op dat ene moment durfde te geloven dat er hoop was voor hen beiden.

De kwaliteit van de wijn die Celia’s ouders hadden geproduceerd, was in alle opzichten middelmatig. Het grootste deel werd aan de plaatselijke coöperatie verkocht, voor een paar franc – later euro – per liter.

Dominic, die een uitdaging nooit uit de weg ging en hevig ambitieus van aard was, had besloten dat Celia en hij dat, samen met een team van deskundigen met Claude aan het roer, stukken beter zouden kunnen. ‘We kunnen hier iets bijzonders van maken. Ik bedoel, het is nu al een paradijsje, maar het zou nog veel meer voldoening geven als ook de wijn hoogstaand was.’

Celia, die nog steeds de pijn voelde van wat er in Londen was gebeurd, maakte zich in stilte zorgen. Dat Dominic zo in de rol van herenboer stapte had haar enigszins gerustgesteld, maar stel nou dat de scheurtjes in hun huwelijk die ze in Londen had zien ontstaan toch zo diep en onherstelbaar zouden blijken als ze aanvankelijk had gevreesd? Stel dat diezelfde verleiding Dominic terug zou lokken? Stel dat dit uitputtende, maar gelukzalige bestaan slechts een vluchtige flirt met de natuur zou zijn? Alles stond op het spel. Ze konden zich het financieel en emotioneel niet veroorloven om weer een gok te wagen.

Het toeval wilde dat Celia’s zorgen ongegrond bleken. Het voortborduren op haar vaders ambities was aanzienlijk succesvoller gebleken dan in haar stoutste dromen. Dominic en zij ware gebleven, en belangrijker nog: ze waren nog steeds bij elkaar. De kansen waren gekeerd.

‘We voelen ons hier als een vis in het water,’ verklaarde Dominic voldaan. Zolang zijn kostbare schrijftijd er maar niet onder te lijden had, genoot hij van het runnen van het wijnbedrijf en hij stortte zich er hartstochtelijk op, en Celia voelde zich gerustgesteld bij het zien van zijn passie. En haar eigen beroepsleven, tja, dat was de tol die ze had betaald.